

THEATRE ТЕАТАР НА РАСКРШЋУ AT THE CROSSROADS

ХРОНИКА №2 ФЕСТИВАЛА

среда 6. септембар • 2023. година

4-10.9.2023.

ФЕСТИВАЛ ДРАМЕ И ПОЗОРИШТА БАЛКАНСКОГ КУЛТУРНОГ ПРОСТОРА | FESTIVAL OF DRAMA AND THEATER OF THE BALKAN CULTURAL SPACE

СИНОЋ НА ФЕСТИВАЛУ

КЕРЕМПУХ

20/21

J.B.P.
Molière

redateljica
Dora Ruždjak Podolski

Škrtaц

ШКРТАЦ

Сатиричко казалиште Керемпук, Загреб (Хрватска)

ВЕЧЕРАС НА ФЕСТИВАЛУ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
Београд

Александар Поповић

НОЋ НА ФРАЈЛА

редитељ Бранислав Мићуновић

1999 182/23

КЛАСИЧНО У ИМПРОВИЗОВАНОМ

На другој вечери фестивала „Театар на раскршћу“ је одиграна представа „Шкртац“ по тексту Жана Батиста Поклена Молијера, у режији Доре Ружђак Подолски, а у продукцији *Сатиричкој казалишти Керемпух* из Загребa из Хрватске. Након представе, одржан је и округли сто критике, чија је модераторка Оливера Милошевић истакла да је тешко играти комедију, посебно када се, као у овој представи, мора пратити писац, односно Молијер, али и импровизација, која је све време присутна. Једини лик који је најаутентичније Молијеров јесте Харпагон, његов протагониста.

Јелена Поповић, драматуршкиња и позоришна критичарка, је изразила задовољство што смо након трагедије „Магбет“, мало оптимистичније ушли у салу и прилично се лепо изненадили овом представом загребачког театра.

Сашо Огненовски, позоришни критичар, навео је да му се допала велика актуелност

овог текста, а и његова широка референтност, која је један од великих квалитета ове представе - од Фросининих пасажа, па све до тог ласцивног открића генеологије Молијера. Хумористична типизација ликова је једна од важнијих одлика ове представе. Иако су нас наши професори учили да је класика анђео, а импровизација ђаво, а у овој представи има много импровизације, ликови праве један хумор, глумци пуцају са свих оружја и то му се јако допало, наглашава Огненовски и додаје да је редитељка то успела да сугуби у једну кохерентну, коегзистентну, али не контрапродуктивну представу. Иако ансамбл обилује позитивном енергијом, на моменте глумци успевају да увуку ту патологију данашњег живота, тако да то функционише до једне френетичности.

Ова представа лепо пристаје овом жанровском театру какав је Керемпух, сатиричном театру. Облик ове представе, њена структура је тако лепо компо-

нована, односно пролази све појавне облике комике и смеха, све оно што чини подручје комичног, ироније, самоироније, пародије, рекао је Миливоје Млађеновић, театролог. Представа доноси једну малу инвенуру жанрова и микрооблика комичног да би се кулминирало у театар апсурда као врхунац представе и то је понајбољи део ове представе, односно њен резултат. Почине скоро наивно, безазлено, а завршава се као театар апсурда. Запитали смо се где је та граница коју су задали редитељка и драматург, а да глумци играју око те границе и пазе да им се не отме, да се не распојасају, а евидентно се коегзистенција представе одржава, закључио је Млађеновић.

Ово читање Молијеровог класика у великој мери кореспондира са данашњим временом, привлачно је и млађој публици и доноси једно класично, а импровизовано позоришно штиво које не треба заобићи.

Јована Сџанковић

ИНТЕРВЈУ

Сања Крстовић:

“Није битно где се игра, игра се за публику”

“Ноћна фрајла” за десет дана (“Декамерон”) може да исприча више од 10 прича, а свака ће бити једнако занимљива, испуњена и позитивна. Тако делује у разговору Сања Крстовић, првакиња драме Народног позоришта у Нишу, глумица која ће ове године на фестивалу “Театар на раскршћу” имати две представе - једну у такмичарској конкуренцији “Ноћна фрајла” и једну премијеру “Декамерон” која ће бити у част награђених.

Трећег дана Фестивала драме и позоришта балканског културног простора публика ће моћи да види представу Народног позоришта у Нишу “Ноћна фрајла”, у режији Бранислава Мићуновића. Сања Крстовић каже да “домаћи терен” доноси олакшице, али и неку дозу нервозе.

- Постоји мало више нервозе јер смо у Нишу, али представа увек мора да се игра најбоље што можете. Није битно да ли је у питању фестивал, премијера, да ли је у вашем граду, неком мањем месту или престоници, представа се мора одржати и не треба играти само за фестивале, већ за публику. Лакше јесте јер смо у нашем простору, ту су наше гардеробе, цео амбијент је наш - каже Сања Крстовић.

“Театар на раскршћу” доноси много лепих и нових искустава, али увек је време оно што недостаје.

- Некада су позоришта била од почетка до краја фестивала па имате прилике да размењете идеје, видите нешто ново, упознајете колеге. Фестивал је добар начин да и ми видимо неке представе, али да видимо ко, шта и како ради, али да видимо и старе пријатеље. То је битна ствар, можда најбитнија ствар фестивала. Дружење. Због обавеза, почетка сезона, многи и не могу да дођу или остану дуже, а било би добро да се више дружимо - додаје првакиња драме.

Информација да су карте за четврти “Театар на раскршћу” брзо “плануле” знак су да публика воли и жели разноврсну понуду у позоришту.

- Публика, као и ми, воли да види нове представе, нове тенденције, да ужива у различитој понуди и то је показала када је почела продаја карата - додаје Сања Крстовић.

Размењивање идеја, договарање о новим сарадњама, повезивање различитих позоришта нешто је што осликава Фестивал “Театар на раскршћу”. Потврда да је то добар пут јесте и премијера “Декамерона” у режији Дејана Пројковског, дела у копродукцији Градског позоришта Подгорица, Културног центра Бар – Фестивала Барски летопис и Народног позоришта Ниш. А ту ће публика опет видети Сању Крстовић.

- Мало је напорно, имамо пробе и за једну и за другу представу, али се радујем свему томе. Јако сам срећна што сам била део те приче. Чаробно и интересантно искуство ми је био рад са Дејаном Пројковским. Истраживала сам себе, своје начине. Било је динамично, успешно. Мислим да ће се представа свидети публици и драго ми је што ће се видети и у Нишу - закључује Сања Крстовић.

Живка министарка, Јованка Орлеанка, царица Милица, Офелија, Ноћна фрајла или једноставно Сања Крстовић. Публика у Нишу има ту срећу да је на једном фестивалу види у две различите улоге и да ужива у раскошном таленту, посвећености и дивној енергији која је окружује.

Љубица Јоцић

РЕЧ КРИТИКЕ

ШКРТАЦ

Сатиричко казалиште Керемпух, Загреб (Хрватска)

ФРЕНЕТИЧНА И ИНСПИРАТИВНА ИМПРОВИЗАЦИЈА

(О представи „Шкртац“ ио комедији Жан-Батиста Поклена Молијера у режији Доре Ружђак Подолски и у продукцији Позоришта „Керемпух“ Загреб, Хрватска. Главне улоге: Хрвоје Кечкеш, Линда Бејоња, Јосип Бракус, Филип Дешелић, Маја Посавец)

Када позориште проговори о социопатској структури друштва онда је комедија најбољи жанр да се отворе сви аспекти трензитивног лудила. Позориште „Керемпух“ и редитељка Дора Ружђак Подолски су одабрали чувену Молијерову комедију „Шкртац“ како би разголили сву недостојност и глупост друштвених аномалија и то преко прототипа шкртог старца, инспирација од древних аутора (Плаут), па све до класика ове регије (Стерија, Држић). Ова пред-

става је актуелна и референтна на неколико нивоа: стилском, значењском и концептуалном. Редитељски концепт има неку еластичну компоненту која на сцени увлачи фантастичне импровизације које су амалгам талента глумаца чија је, с друге стране, типологија врло прецизно и егзалтно одређена. Управо те импровизације отварају и референтну компоненту која одваја овај сјајни текст (један од неколико којих Молијер није написао у стиху) од своје класичне структуре у паралелне актуелне примере и којег чини универзалним не само на разини приче, него и на разини значења. Када смо код значења, осим Харпагона којег маестрално доноси глумац Хрвоје Кечкеш и који се некако држи класичном оцртавању тог лика, сви остали ликови су и у визуелном и у интерпретативном смислу направили отклон ка данашњем окружју и цео тај конгломерат који представља и породицу и друштво значи само једно: социјалну и интимну дисфункцију. С друге стране та дисфункција је на неки начин

базична опсесивност редитељског концепта који заокружује њихову френетичност у једну консеквентну констелацију која је и те како импактна и врло занимљива. „Шкртац“ Доре Ружђак Подолски и свих сјајних глумаца у подели је слика јаловог чувања плесњивог новца и непродуктивних друштвених прича које колико били смешни, на крају су дубоко тужни.

Као и сваки велики класик, имајући у виду будућност глобалних политичких и друштвених неспоразума који си пратили и њега, Молијер нам нуди једну врло детаљну галерију ликова чија је генерализација погубна за цео људски род. Он дисеминира Плаутову драматiku у миље које је апликативно и на данашње окружје упозоравајући да погубност у друштву лежи у људским манама, док су врлине одлуке које човек доноси тешког срца. Комика је лек, али и горак талог данашњице на шта су нас такође упозорили драмски уметници одигравајући своје ликове на сцени.

Сашо Ојеновски

РЕЧ КРИТИКЕ | ШКРТАЦ

Сатиричко казалиште Керемпух, Загреб (Хрватска)

СТАРА ШКОЛА ФРАНЦУСКОГ ШАРМА

Публика у позоришту ми увек изгледа као лепа и одмерена девојка, из добре куће, којој се сваке вечери под прозором удварају разни момци: богати (не увек и добри), лепо (не увек и паметни), романтични (не нужно и поштени)... Разни. Иако се нагледала тих представа, увек је узбуђена због ишчекивања баш оне која ће освојити њено срце. Лепо васпитана и добре душе, она неће устати и отићи са досадног састанка, неће увредити ако се осети превареном, нити ће понизити ако не добије оно што заслужује. Жељна прилике да се смеје, верује и воли, дотера се за сваки нови сусрет и потајно се нада да ће овог пута и заплесати.

Извесни „Керемпух“, искусни шармер који је који је потегао пут из далеког Загреба, стигао

је синоћ у Ниш уморан, али се лепо обукао, очешљао, заденуо каранфил у ревер, купио букет сезонског цвећа и одвео публику у један мали француски ресторан на класичну и пријатну вечеру. Да се не лажемо, била је већ у том ресторану, пробала сва јела са менија, а и ту културну и надамне ведру експозицију у којој он прича о себи, својима и свему, одавно зна напамет. Сели, јели, појели. И таман кад се забринула што удварач који није донео ниједан разлог да са њим изађе поново, заправо није направио ниједну грешку због које би могла да га одбије, он је споменуо ту анегдоту о гротескно шкртом човеку, веома сличном једном ког и сама познаје. И као да је стари кувар чаробном оклагијом треснуо о сто, у том малом паришком локалу десила се чаролија. Углађени просац се претворио у комичара, а публика од уштогљене даме постала весели и знатижељни девојчурак. Тај је по столу од салвета правио сценографију, палио и гасио лампе, устајао, имитирао, кривелио се и карикирао, изводио гегове, хватао прашњави микрофон и певао проверене поп фразе, замо-

тавао се у столњак, имитирајући урнебесну локалну проводацику и уживајући у њеном смеху. Он је тако сјајно измишљао и лагао, да му није замерила чак ни ружне речи од којих је на крају престао и да се суздржава. Штавише, кикотала се, ризикујући да и за њу, као за једну од јунакиња своје приче, сутра каже да је табула раза. Јесте, и романтишали су мало за тим округлим столом пред крај вечери...

Испоставило се на крају да је онај шкртац свима добро познати лик, неће га баш звати на свадбу, али сам сигурна да ће га још дуго спомињати деци, унуцима, праунуцима, са једнаким жаром и одушевљењем. Ако се не ожени неком другом. Јер, како то већ иде, у такве се фрајере не можеш баш поуздати, а наша публика је још код оног гаслајтинга знала с ким има посла. Већ сутра ће за њим уздисати публика у неком другом граду...

Путоказ: Сатиричко казалиште „Керемпух“, Загреб, Молијеров „Шкртац“, у адаптацији Томислава Зајца и режији Доре Ружђак Подолски.

Јелена Појовић

РЕЧ КРИТИКЕ | ШКРТАЦ

Сатиричко казалиште Керемпух, Загреб (Хрватска)

ИГРА КАО ЈЕДНО ОД ПОСЛЕДЊИХ УТОЧИШТА

„Шкртац“ Молијер, режија Дора Ружђак Подолски, Сатиричко казалиште Керемпух, Загреб

Томислав Зајец урадио је адаптацију Молијеровог „Шкртице“ – у фарсу писану у седамнаестом веку интелеполирао је делове инспирисане поп културом, увео цитате Бејкона, Муракамија, мноштво популарних музичких нумера.. гледамо фарсу која припада нашем времену, фарсу на стереоидима, пошто је време у којем смо конфузна ветрометина, само тешкоће да се успостави јасан мисаони ток, у свету смо који нас у исто време меље и пред нас ставља захтеве које није могуће испунити.

Игра ансамбла је интерактивна, одиграна прецизно у ритму егзалтиране фарсе. Изузетан је монолог Линде Бегоња која тумачи лик Фросине, врста крика који се креће у свим смеровима, има у њему и вапаја из Бекетовске „Пустоши“ и нечег фосијевског, јер је то, како је Беогиња рекла у разговору након представе, попут цез импровизација.

Харпагон (Хрвоје Кечкеш) је архетип шкрца, окамењен у ономе што јесте док покушава све погрешно спојити и читав свет подредити себи.

Редитељка Дора Ружђак Подолски режира деликатно стварајући ритам који прати ритам света у којем смо, конфузног, препуног супротстављених захтева. Редитељка пружа рефлексију места човека у таквом свету, знајући да је игра једно од последњих уточишта.

Сценографија (Стефано Катунар) прати контекст представе, припада простору Шкрца, асоцира на оронулоост у којој видимо трагове сјаја.

Музика Станислава Ковачића даје оквир наративу, ослонац је игри, она упућује на тескобу испуњену слутњом која означава савремени свет.

Костим Барбаре Боурк помирује светове: Молијеров и овај у којем смо.

„Шкртац“ Сатиричког казалишта Керемпух проговара и о архетиповима који путују кроз време и о данашњем положају човека у свету који је тешко подношљив.

Најша Гвозденовић

РЕЧ КРИТИКЕ | ШКРТАЦ

Сатиричко казалиште Керемпух, Загреб (Хрватска)

КЕРЕМПУХОВ КОМИЧНИ ВЕРТИГО

Доиста, и глумци и публика Молијеровог „Шкртца“ упадају у снажан комедијски вертиго који се безазлено и поступно развија од самог зачетка да би на крају добио фуриозни ритам. За тај поремећај равнотеже стабилног и строгог Молијеровог комедиографског обрасца о богатом и старом шкртцу Харпагону који корене вуче још из античке драме, „одговорни“ су драматург Томислав Зајец и редитељка Дора Ружђак Подолски који су ансамблу загребачког „Керемпуха“ одредили смер креативног и неспутаног глумачког поигравања са конвенцијама театра и унели неопходни дах свежине у поставку

драмске класике. Резултанта тог истраживачког глумачког ангажмана (сходно индивидуалним креативним моћима, наравно) јесте узбудљива, динамична, и у разрешници драме, према театру апсурда поприлично умерена, и на визеулном плану, сценографски и костимографски јасно назначена!) на моменте бравурозна савремена комедија. Загребачки глумци театра који је по свом стилском устројству, односно културолошки одређеној мисији, усредсређен на све облике комике и смеха у Молијеровом „Шкртцу“ су управо веродостојно испробали убојитост хуморних средстава самоироније и пародије уперене према позоришту и драми (нарочито успелим у метатекстуалним интервенцијама које се дотичу осавремењивања класике!) као и, рекло би се, самосврховитој, али дејствујућој уградњи текста препознатљивих нумера популарне музике. У овој иронично-пародичној парадифарсично-водвиљских елеме-

ната стожерна је извнредно глумачки раскошна појава антихероја Хрвоја Кечкеша, благо карикатурална, а у ствари више стилизовано вајана фигура прототипа тврдице. Његова страсна, манијакална опседнутост златницима која добија трагикомична обележја, у смехотресну ситуациону комику претвара се појавом Линде Бегоња у улози Фросине и осталих актера (Клеант Јосипа Бракуса, Валер Филипа Детелића, Маријана Искре Јирсак, Жак Борка Перић, Ла Флеш Луке Петрушића и других) који изазивају салве смеха у гледалишту својим час блесавим, час инфантилним или дезоријентисаним поступцима, а нарочито у сударима позоришне стварности и стварности гледаоца.

Миливоје Млађеновић

РЕЧ КРИТИКЕ | ШКРТАЦ

Сатиричко казалиште Керемпух, Загреб (Хрватска)

ЛОНАЦ И ПОКЛОПАЦ

Уплашио сам се после класицистичког „Магбета“, још једне приредбе „Шкрца“. Међутим, ваљда не би били и вечерас у позоришту, да оно зачас не уме да поврати веру у себе.

„Шкртац“, или „Тврдица“, како се чешће преводи код нас, чувена је комедија карактера од још чувенијег Молијера. Међутим, готово све што се од њега данас да за видети у позориштима, углавном су немушти покушаји да се он актуелизује као генијалан, актуелан и данас, бла, бла, бла. Представа Сатиричког казалишта „Керемпух“ из Загреба, нема таквих претензија. Она се концентрише на есенцију, на комедиографски жанр и поступак који је, такорећи,

препуштен глумцима, њиховом сензибилитету, сценским егзибицијама, акробацијама, импровизацији... Редитељка Дора Ружђак Подолски, заправо, враћа Молијера себи, глуми, а смешно смешноме.

Истина је да се у комплетној структури дела, поготово кад је реч о драматургији комада на којој је радио Томислав Зајец, дозволила употреба свих средстава, надасве стихова из популарних песама, како би се стања ликова приближила публици, односно додатно их насмејала као ефектна досетка. Такође, последњи чин „Шкрца“, драматуршки је преточен у мелодраму сапунских размера, где сви прогледавају и схватају, готово пиранделовски, да су изманипулисани. Што им и даје право за манипулацију. Само што она није и не може бити схваћена другачије него социјално, као лонац пун кипуће воде која ће да одува поклопац.

У томе је посебно значајан лик Форсин који игра Линда Бегоња. Иако сваки има и чува свој план моћи, било да је реч о

шкрцу Харпагону (Хрвоје Кечкеш), батлеру Валеру (Филип Детелић), кочијашу и кувару Жаку (Борко Перић), подводчица Форсин се прва отима и води радњу ка такозваном метанаративу, који све „испаде“ из дела чини логичним. Она се одлучује да проговори у своје име и то онда читаву комедију помера ка апсурду, што „Шкртац“ данас то и јесте, или би бар требала бити, ако смо већ сви на неки начин заточеници једног човека који чува своју шкрињу.

Игор Бурић

СТЕРИЈИНО ПОЗОРЈЕ ПРЕДСТАВИЛО ЧАСОПИС “СЦЕНА” И КАПИТАЛНО ИЗДАЊЕ “ЈОАКИМ ВУЈИЋ - САБРАНЕ ДРАМЕ”

Као и прошле године, пратећи програм фестивала “Театар на раскршћу” отворила је промоција часописа за позоришну уметност “Сцена”, једног од најстаријих часописа у Европи који излази у континуитету пошто постоји од 1965. године.

Театролог, директор Стеријиног позорја и издавач Мирослав Радоњић представио је прва два броја издата ове године, док је трећи у припреми, а четврти се очекује крајем године. Оно што је новина, истакао је Радоњић, од ове године електронско издање “Сцене” излази и на латиници.

Милош Латинковић, драмски писац и књижевник, главни и одговорни уредник, каже да списак имена ранијих редакција обавезује да “Сцену”, ко год да је ради, мора да то чини најбоље што уме.

- Ова два броја не садрже више преводе страних драма. Била је идеја да објављујемо драме страних аутора и да их препоручујемо нашим позориштима, али она не играју те драме. Решили смо зато да променимо концепцију и имамо нову рубрику, а то су велики интервјуи са значајним позо-

ришним људима - каже Латинковић.

Прошле године најављено, ове представљено. Исидора Поповић, која приређује рубрику Историјска сцена, припремила је капитално издање - “Јоаким Вујић - сабране драме”, 17 сачуваних дела оца српског позоришта први пут у једној књизи.

Као и Јоаким Вујић, Стеријино позорје суочило се са доста потешкоћа у свом раду. Мирослав Радоњић каже да је разочаран односом Архива Српске академије наука и уметности.

- Молили смо их да нам омогуће да приступимо Архиви да прочитамо рукописе и после три месеца нам је дата сагласност, али и ценовник. Као да смо трговци књигама, па ћемо зарадити. Наша идеја је да промовишемо нешто што је наша традиција, баштина и култура. За скенирање стотинак страница платили смо 80.000 динара. Није питање цене већ третмана - каже Радоњић.

Од 28 рукописа Јоакима Вујића, сачувано је 17 и свих 17 налазе се у овом важном делу. Миливоје Млађеновић, писац и театролог, причао је

о животу, анегдотама и смрти Јоакима Вујића, човека који је формирао позориште као институцију и радио на развоју публике.

- Скрајнута фигура Јоакима Вујића осветљена је први пут од стране Владимира Петрића. Он је први аутор који је уочио вредности Јоакимовог дела и сценски га конструисао. Треба рећи да је Јоаким и његова појава, лик, дело и фигура нашли своје место у нашој драматургији. Ваља поменути две изузетно битне драме “Како засмејати господара” Виде Огњеновић и “Јоаким” Добривоја Илића - каже Млађеновић.

О одбаченом позоришном сањару, просветитељу и оцу позориша, како каже Млађеновић, Скерлић је имао негативно мишљење, али Крлежа се са тим није слагао. Човек ког је Вук Стефановић Караџић назвао “куцкало”, а Јернеј Копитар “пискарало и шкрабало” заслужио је много раније овакво капитално дело. Да никад није касно види се на 699 страна издања Стеријиног позорја које има тираж од 500 примерака, које не наплаћује.

Љубица Јоцић

УТИСЦИ ПУБЛИКЕ

приредила Јана Савић

Допало ми се у комаду како су се добро играли између себе и да се та добра колективна енергија пренела и на публику и повела је са собом. Уживали смо у свим њиховим бравама и духовитостима.

Посебна импресија после ове представе, изузетно маштовита, даровита екипа глумаца из Загреба који су једном изузетно надахнутом колективном игром заиста импресионирали гледаоце у Нишу.

Представа је на квалитетном нивоу, изненадио сам се да представа која траје два сата и четрдесет минута може да држи пажњу све време, притом је комедија, а заиста је тешко играти комедију у том неком трајању да публика тапше из минута у минут. То је и публика показала на крају када је био поклон и задовољан сам селекцијом фестивала како за сада теку ове представе.

У представи ми се највише допао нагласак, загребачки нагласак, то ми је некако најинтересантније, а допала ми се и сценографија, као и сама прича и начин на који су је изнели.

Представа ми се много допала, глумци су феноменални, а посебно бих издвоио Хрвоја Кечкеша и Линду Бегоња који су носили представу. Хрвоје је носио тај класични део, молијерски, ако могу тако да кажем, а Линда је носила тај импровизаторски део. Све је на нивоу, мизансцен је феноменалан, интеракција са публиком, глумци су се дали у пуној снази, треба снаге, енергије и живаца да се све ово одигра. Можда бих волео да је представа само мало краћа, можда се пред крај осети тај замор, али глумци су свакако довољно динамични да својим улогама изнесу представу до краја. Хумора не мањка, пуна сала, аплаузи трају по 5 минута, сви су се смејали. Ја сам задовољан и очекујем да и следеће године видим опет неко Хрватско казалиште.

Александар Поповић

НОЋНА ФРАЈЛА

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ НИШ (Србија)

Режија, адаптација, идејно решење сценографије:

Бранислав Мићуновић

Драматург: Дејан Петковић

Костимограф: Тајјана Радишић

Композитор: Ирена Поповић Драговић

Музички сарадник: Бата Златковић

Кореограф: Даница Ничић

Асистент редитеља: Јована Крстић

Асистент сценографа: Катарина Павловић

Лектор: Наташа Илић

Организатор: Ивана Стојановић

Инспицијент: Добрила Марјановић

Дизајн тона: Слободан Илић

Дизајн светла: Дејан Цветковић, Марко Ђорђевић

Суфлер: Јана Савић

УЛОГЕ:

СЛАВОЉУБ, мучени:..... Александар Михаиловић

ДРАГИЊА, његова:..... Јасминка Хоџић

АЛЕКСА, њихов:..... Милош Цветковић

НОЋНА ФРАЈЛА, свачија:..... Сања Крстовић

ПАН КРСМАН, ма чији:..... Александар Маринковић

МРАТА, ничији:..... Марјан Тодоровић

БАРБАРА, сиротица:..... Маја Вукојевић Цветковић

АСПИДА, сиротица:..... Јована Крстић

ЦВЕТА, сиротица:..... Нађа Недовић Текиндер

МАРЕЛА, сиротица:..... Софија Ристић

АНИЦА, сиротица:..... Наталија Јовић

КАТИЦА, сиротица:..... Јована Голубовић

СТОЈАНА, сиротица:..... Весна Станковић

ДАФИНА, сиротица:..... Ивана Недовић

НАСТА, сиротица:..... Драгана Јовановић

ЗЛАТИЦА, сиротица:..... Братислава Милић

Представа траје 1 сат и 30 минута.

КРОЗ ПРИЗМУ РЕДИТЕЉА

Ноћна фрајла спада у комаде полифоне структуре и веома сложене композиције. Оваква драмска дела по правилу представљају изазов, али и велико задовољство за сваког редитеља који Поповићев позоришни дискурс доживљава као истинску провокацију. Поред експликације саме структуре драме, хијерархизоване низом начела и живописних проседеа, посебан задатак у редитељском поступку тицао се организације драмског простора неоптерећеног било чиме до обрасцем глумачке игре и драмским временом, које у нашем виђењу несумњиво нагиње аристотеловском идеалу. Посебну пажњу посветили смо профилисању слојевитог драмског говора, кумулативног и сентенциозног, док је дијалогска формула вишезначна и бременита смислом. Глумачке задатке опредељивали смо у правцу опште ауторске интенције и интонације драме, свдећи глумачки

израз на оно што Герда Пошман назива „равним говором“.

Пошавши од премисе да је самобитност Поповићевог текста неупитна, а да је његова знаковитост дубока и веома актуелна у тренутку када ова представа настаје, није постојала дилема да ће се редитељски поступак кретати ка откривању дубоких значењских слојева Поповићевог драмског дела, а да њихова сценска сведеност и тачност буду основа кретања кроз његов драмски лавиринт. У случају *Ноћне фрајле* не ради се о објективизацији једног позоришног знака, већ о приказивању мреже сигнификантних сценских упутстава која су самогенеричка – драмске ситуације проистичу једна из друге и прате једино логику Поповићеве драмске поетике, а не унапред дефинисану замисао редитеља или глумчев уходани доживљај интерпретације смисла. Сасвим парадоксално – што је и једна од темељних карактеристика Поповићеве театарске естетике – богатство и пуноћа текста диктирали су образац привидно

„сиромашног позоришта“, стављајући пред редитеља наоко једноставан задатак: ослободити радњу стега и сувишних читавања, оголити богатство Поповићевог театра, лишити га заводљивих копрена, учинити га јасним, пријемчивим, директним и саобразним времену у којем живимо.

Будући да у овој инсценацији између дела Александра Поповића и гледаоца не посредује компликовани позоришни инструментариј – сценографија, кулиса, реквизит – већ само светло и глумац у костиму и бесконачном простору игре, онда се ни интрепретација дијалога није смела кретати у правцу било какве илустративности или психологизирања. Утолико ћемо бити задовољнији нашим односом према величини и значају Поповићевог дела уколико ће оно својом сценском објективизацијом представљати јасну спону између генија писца и позоришног сензибилитета нашег гледаоца.

Бранислав Мићуновић, редитељ

ОСНИВАЧИ ФЕСТИВАЛА

Град Ниш

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НИШ

ПОКРОВИТЕЉ
ФЕСТИВАЛА

Председник
Републике Србије

ФЕСТИВАЛ
ПОДРЖАЛИ

Република Србија
МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ
И ИНФОРМИСАЊА

ZLATARA
STANI VIROVIĆ
1993

ПРИЈАТЕЉИ
ФЕСТИВАЛА

МЕДИЈСКИ
ПОКРОВИТЕЉ

МЕДИЈСКА ПОДРШКА
ФЕСТИВАЛА

Издавач: Народно позориште Ниш • За издавача: Спасоје Ж. Миловановић
Редакција: Јована Станковић (уредница), Љубица Јоцић, Јана Савић • Прелом: Саша Јовановић
Фото: Мирослав Лавренчић • Штампа: Nais print, Niš • Тираж: 30 примерака
Народно позориште Ниш • Синђелићев трг 88, 18.000 Ниш, Србија
Веб сајт: www.narodnopozeristenis.rs • Фејсбук страница: <https://www.facebook.com/NiskoNarodnoPozoriste/>
E-mail: npnis@narodnopozeristenis.rs • direktor@narodnopozeristenis.rs
uprava@narodnopozeristenis.rs • marketing@narodnopozeristenis.rs